

Sygn. akt I CSK 274/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku D. R.
przy uczestnictwie G. C., I. S., G. K., Miasta W., H. B. i F. D.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 października 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Miasta W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 20 września 2017 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – stanowią podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie

przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnik postępowania – Miasto W. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 września 2017 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. zachodzącej w sprawie potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 172 k.c. w zw. z art. 336 k.c., jako wywołujących rozbieżności w orzecznictwie co do charakteru posiadania byłych właścicieli dekretowych (pozbawionych własności nieruchomości na podstawie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy) w sytuacji, w której złożony został wniosek w trybie art. 7 tego dekretu (o ustanowienie wieczystej dzierżawy – obecnie użytkowania wieczystego) – do czasu rozpoznania tego wniosku w trybie przewidzianym prawem.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), wymaga sprecyzowania tych przepisów, oraz wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, nie publ.). W odniesieniu do wskazanej we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania potrzeby wykładni przepisów prawa, które zdaniem skarżącego budzą poważne wątpliwości co do ich wykładni, nie zostały przedstawione przez skarżącego rzeczywiste wątpliwości interpretacyjne dotyczącego jego rozstrzygnięcia, które znajdują swoje odzwierciedlenie w rozbieżnych wypowiedziach doktryny lub orzecznictwa sądowego.

Nie ma podstaw do uznania, że skarżący wykazał występowania w sprawie wyrażonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, gdyż już po podjęciu uchwały z dnia 11 marca 1971 r., III CZP 99/70 (OSNC 1972, nr 2, poz. 22) – z której skarżący wywodzi istnienie potrzeby wykładni przepisów prawa - w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie odniesiono się do podniesionej w skardze kasacyjnej kwestii prawnej, przyjmując, że właściciel nieruchomości, który utracił jej własność z chwilą wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz.U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279), jeżeli nadal włada nieruchomością, pozostaje jej posiadaczem samoistnym w złej wierze (por. postanowienia Sądu Najwyższego: 5 grudnia 2007 r., OSNC-ZD 2008, nr 3, poz. 91, z dnia 11 lutego 2010 r., I CSK 322/09 nie publ., z dnia 1 grudnia 2010 r., I CSK 35/10, nie publ., z dnia 4 marca 2011 r., I CSK 293/10, z dnia 10 lipca 2014 r., I CSK 533/13, nie publ.), a złożenie wniosku o ustanowienie wieczystej dzierżawy (obecnie użytkowania wieczystego) nie pozbawia go statusu samoistnego posiadacza (por. m.in. postanowienia: z dnia 28 kwietnia 1998 r., I CKN 430/98, nie publ., z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 391/11 oraz z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 531/14).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj